WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

No. 42 19 OKT. 1963
35 CT. - ABONNEES 25 CT. - BELGIË 6 FR.

BESTE VRIENDEN EN VRIENDINNEN

TOEN Goofy me drie minuten had zitten aanstaren, hield ik het niet langer meer uit. Ik had nog 'n heleboel werk te doen en ik had hem gezegd dat-ie maar even moest wachten tot ik in ieder geval de brief af had waar ik net aan begonnen was. Maar hij keek zó wanhopig, dat ik de schrijfmachine wegschoof. „Nou, vertel dan maar op." Goofy slaakte een zucht van verlichting en zei: „Oom Donald, vanochtend stond er in de krant een advertentie. Bij een fabriek wordt een portier gevraagd en dat is nou net een baantje voor mij. Maar in de advertentie staan verschrikkelijk moeilijke woorden, waar ik helemaal niets van begrijp! Honisitaties staat er, en referering en solorensies.... Wat betekent dat?"

„Goofy," zei ik, „laat mij de advertentie 'ns zien." Hij diepte een vet propje papier op uit z'n zak en vouwde het open. Ik las de advertentie door en toen begreep ik het. Natuurlijk had hij al de moeilijke woorden door elkaar gehaald, zodat geen mens er meer wijs uit kon worden. Sollicitaties, stond er, en bonorering en referenties.

„Sollicitatie, Goofy," zei ik, „wil zoveel zeggen dat jij naar die fabriek gaat en zegt dat je graag het baantje van portier wilt hebben. Honorering, dat is je salaris, het geld dat je voor dat baantje krijgt, en referenties, dat zijn mensen die de directeur willen vertellen wat voor iemand jij bent en of zij jou geschikt vinden om portier te zijn. Begrijp je het nu?"

„Ja nou, Oom Donald," zei Goofy enthousiast, die al half overeind was gekomen uit z'n stoel. „Ik ga er meteen naar toe. Ik zal er 'ns fijn gaan solorensen, een heleboel honisitaties vragen en dan moet u maar een beetje voor me refereringen!" En weg was hij. Och, je weet nooit. Misschien krijgt-ie dat baantje nog ook!

OOM DONALD

OOM DONALD'S BRIEVENBUS

ANNETJE BOSSEN, BREEZAND. Zeg, Annetje, laat ik nou denken, dat ik wel een lange brief zou krijgen, als je hand beter was! Eerlijk gezegd, hoop ik er nog steeds een beetje op. Van oma en Katrien heel speciale groetjes, hoor!

DIKKIE VAN DE ZWAN, DEN HAAG. Zit Moortje nooit achter je parkieten aan of laat je die niet vrij rondvliegen af en toe? Wat een leuke hobby heb jij; eieren sparen. Ja, nestjes uithalen vind ik óók erg gemeen.

JOKE v. ROSSUM, OOLTGENSPLAAT. Heb je je typeexamen al gedaan? En hoe was de uitslag? Op welke school zit je nu? Was het schoolreisje leuk en had je mooi weer? Heb je veel geld verdiend? Wat 'n vragen, hè?

LEO VIERGEVER, VLISSINGEN. Een goed idee van je om de **Donald Ducks** te laten inbinden. Dan hebben ze veel minder te lijden en bovendien staat het heel mooi, zo'n dik boek in je boekenkast. Dag Leo, tot schrijfs maar weer.

KATHLEEN VAN DONGEN, DORDRECHT. Heb jij nog aardbeien geplukt van de zomer? Zeg, Kathleen wat jammer, dat je je haar af wilt laten knippen. Lang haar staat erg mooi en heel wat meisjes zouden het dolgraag willen hebben!

Jullie brieven zijn van harte welkom, jongens en meisjes. Schrijf gerust zoveel je wilt aan **Donald Duck**, Postbus 792, Amsterdam. Zet op de achterkant van de envelop je naam en adres en in de linkerbovenhoek: **Oom Donalds Brievenbus.** Daaag!

ONZE WEKELIJKSE PRIJSVRAAG No. 42

Van boven naar beneden invullen: 1. soort naaldboom, 2. kip, 3. wagen, 4. buitenkansje, 5. kledingstuk voor de voet, 6. gedeelte van een boom, 7. stuk steen, 8. klein baardje, 9. windvrij, 10. onbepaald lidwoord, 11. been in de borstkas, 12. niets, 13. haag, 14. stuk speelgoed dat in de rondte draait, 15. grootmoeder, 16. tegenovergestelde van droog, 17. bovenste gedeelte van een huis.

Heb je alle woorden ingevuld, schrijf dan de letters in de rode hokjes in cijfervolgorde en steeds van boven naar beneden gaande achter elkaar op. Je krijgt dan een zin, die door het plaatje van de puzzel als het ware geïllustreerd wordt en die iets zegt over een bepaald jaargetijde.

Schrijf de zin die je gevonden hebt (het moeten in totaal zeven woorden zijn), op een briefkaart en stuur die vóór 24 oktober 1963 aan **Donald Duck**, Postbus 792, Amsterdam. Vermeld duidelijk je naam en adres op de kaart en zet bovendien linksboven op de adreszijde: „Oplossing 42".

✳ PRIJZEN ✳

Eerste prijs: een horloge: tweede prijs: een vierkleurenbalpuntpen; derde prijs: tien tafeltennisspellen; vierde prijs: 20 doosjes Donald Duck postpapier.

OPLETTEN ALLEMAAL

De winnaars van no. 35 zijn:
1e prijs: horloge: Cor Janmaat, Nieuwe Zandweg 80, **Linschoten.**
2e prijs: vierkl. ballpoint: Willemiek Smilde, Meerweg 159, **Haren (Gr.).**
3e prijs: tafeltennisspel: Hannie v. Liempd, **Schijndel;** D. Boom, **Alblasserdam;** C. Voorsluys, **Woudenberg;** R. Koopman, **A'dam-W.;** Y. Burgerhoff, **Vlissingen;** G. Roza, **Vuren (Gld.);** B. v. Gelder, **R'dam-21;** D. Klaucke, **Assen;** S. Keizer, **Molkweren;** Erik Hoekman, **Zandvoort.**
Doosje postpapier: D. Heemskerk, **Delfgauw;** H. Beeren, **Aarle-Rixtel;** W. Schipper, **Berkel;** F. Willekes, **Harlingen;** K. Lamino, **Stein;** Jan Kraak, **Oud-Beyerland;** A. Schouten, **Marken;** R. Sluiter, **Nunspeet;** T. de Vries, **Drempt;** B. Noordijk, **Schiedam;** L. Brinkhuis, **Milaan (It.);** H. Schools, **Antwerpen (Blg.);** A. Jager, **Oldehove;** W. Greve, **Wagenborgen (Gr.);** G. Vaatstra, **Kloosterburen;** S. Wolters, **Schipluiden;** J. v. d. Boven, **Moordrecht;** L. Boonstra, **Ommen;** C. Riekwel, **Koedijk;** J. v. Cleemput, **Mariakerke (Blg.).**

De oplossing van prijsvraag no. 40 luidt: **SCHOORSTEEN.**

WALT DISNEY'S Otto van Drakenstein

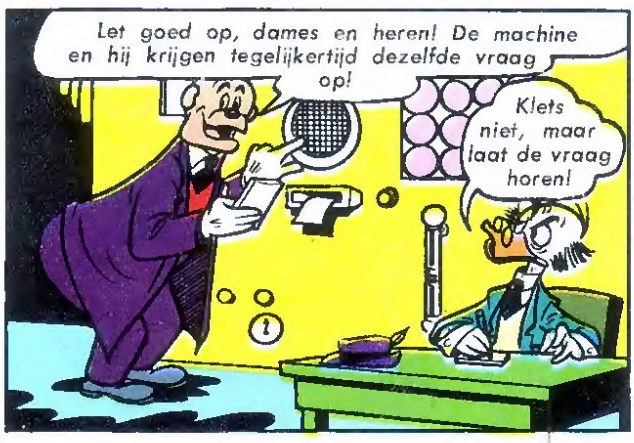

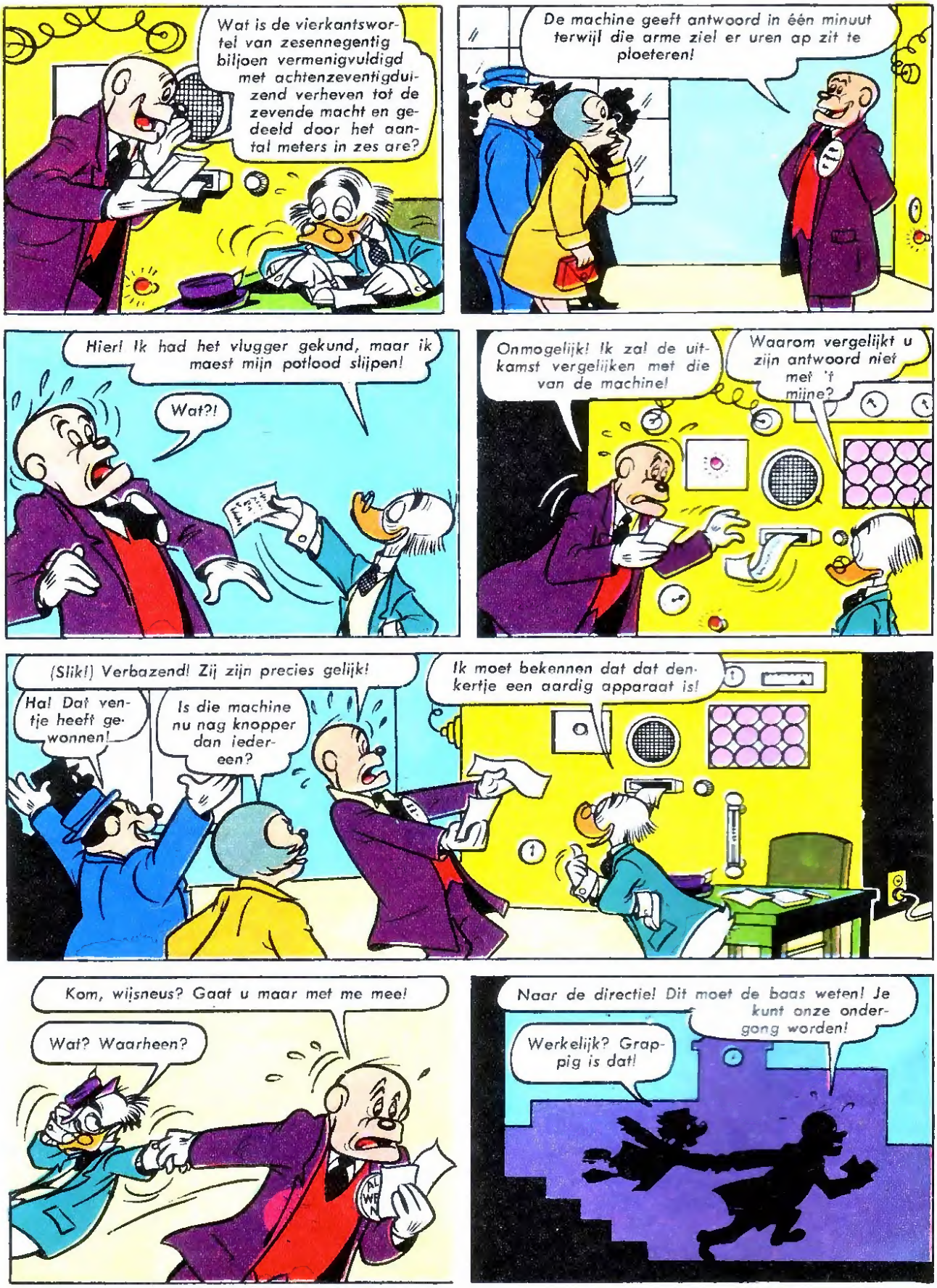
Wat is de vierkantswortel van zesennegentig biljoen vermenigvuldigd met achtenzeventigduizend verheven tot de zevende macht en gedeeld door het aantal meters in zes are?
De machine geeft antwoord in één minuut terwijl die arme ziel er uren op zit te ploeteren!
Hier! Ik had het vlugger gekund, maar ik maest mijn potlood slijpen!
Wat?!
Onmogelijk! Ik zal de uitkomst vergelijken met die van de machine!
Waarom vergelijkt u zijn antwoord niet met 't mijne?
(Slik!) Verbazend! Zij zijn precies gelijk!
Ha! Dat ventje heeft gewonnen!
Is die machine nu nog knopper dan iedereen?
Ik moet bekennen dat dat denkertje een aardig apparaat is!
Kom, wijsneus? Gaat u maar met me mee!
Wat? Waarheen?
Naar de directie! Dit moet de baas weten! Je kunt onze ondergang worden!
Werkelijk? Grappig is dat!

Later, op het kantoor von meneer Bikbos, baos van de allesweter....
Wàòòt? Is dat stuk eend knapper dan onze machine? Maor dat betekent dat onze reclame-zin onwaarheid vertelt!
Ik zol 't niemand vertellen, hoor!
DIRECTIE

Hou je mond. Misschien wos het moor een ongelukje! Kom mee naar de andere kamer!
Zeker!

Ik ben benieuwd hoe je 't eraf brengt als m'n deskundigen jou en de allesweter 'n paor vraogjes gaan stellen!

Hoeveel stenen woren er nodig voor de piromiden?
Dat is nogal makkelijk, negentienduizendzes! Die ene die op de teen van faroo Skaro viel niet meegerekend... die heeft hij toen in de Nijl gegooid!

(Slik!) De mochine geeft hetzelfde antwoord, maar langzamer en 't laatste vermeldt-ie niet eens!
Grrr! Probeer nog een vraag!

Veel vragen later...
Het heeft geen zin, meneer! Hij weet alles over olles en hij is vlugger dan de allesweter!
Als we hem op maar één vraag kunnen vongen is de reclame-zin waar!

Hebben jullie dan helemaal geen strikvraag?
Nou, er is er eentje, moor ik weet niet wat de uitkomst zal zijn!

Hoeveel hout zou een hond kunnen hakken als 'n hond hout zou kunnen hakken?
Oei, dat is een gemene vroog!
Kijk, de allesweter heeft al een ontwoord! Hoera!
's Kijken wat-ie zegt!
KRENGKRONG!
Er staat: „Zijn jullie dol? Ik hou er mee op!"
Nou, ik weet het! Een hond zou per dag timmerhout voor acht blokken van zestien kubieke centimeter kunnen hakken behalve op de hondsdogen, wont don is 't veel te warm om te hokken!
Eruit, zeg ik!
Wat kunnen sommige lui toch jaloers zijn!
Nou, jullie weten wat dat betekent! We moeten onze reclame veranderen. Aanplakbiljeten, tv, de hele zoak, anders worden we van bedrag beschuldigd!
DE ALLESWETER KNAPPER DAN WIE OOK.... BEHALVE OTTO VAN DRAKENSTEIN
Hihi! Dot ziet er beter uit!

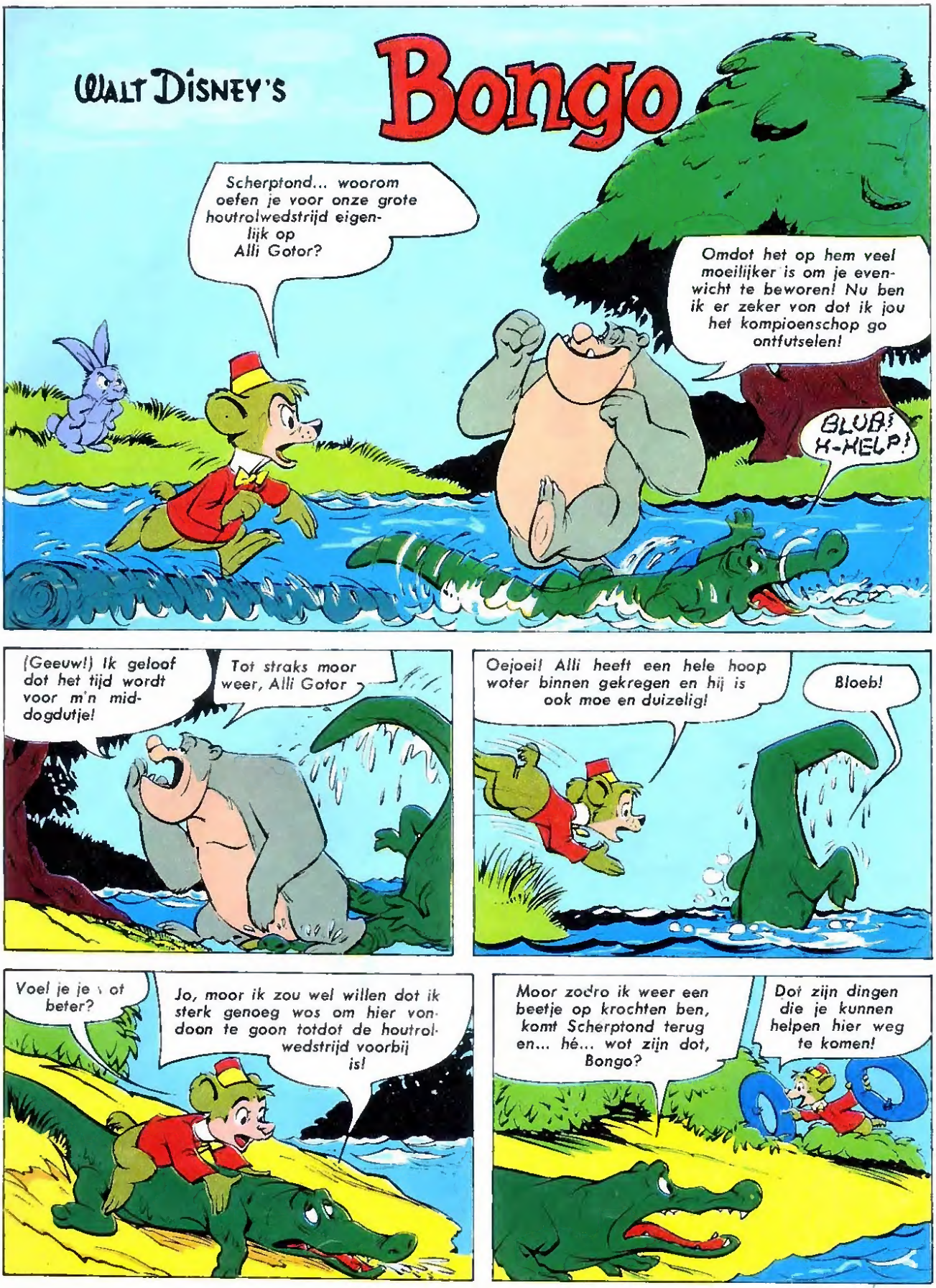
WALT DISNEY'S
Bongo
Scherptond... woorom oefen je voor onze grote houtrolwedstrijd eigenlijk op Alli Gotor?
Omdot het op hem veel moeilijker is om je evenwicht te beworen! Nu ben ik er zeker von dot ik jou het kompioenschop go ontfutselen!
BLUB! H-HELP!
(Geeuw!) Ik geloof dot het tijd wordt voor m'n middogdutje!
Tot straks moor weer, Alli Gotor
Oejoei! Alli heeft een hele hoop woter binnen gekregen en hij is ook moe en duizelig!
Bloeb!
Voel je je ook beter?
Jo, moor ik zou wel willen dot ik sterk genoeg wos om hier vondoon te goon totdot de houtrolwedstrijd voorbij is!
Moor zodro ik weer een beetje op krochten ben, komt Scherptond terug en... hé... wot zijn dot, Bongo?
Dot zijn dingen die je kunnen helpen hier weg te komen!

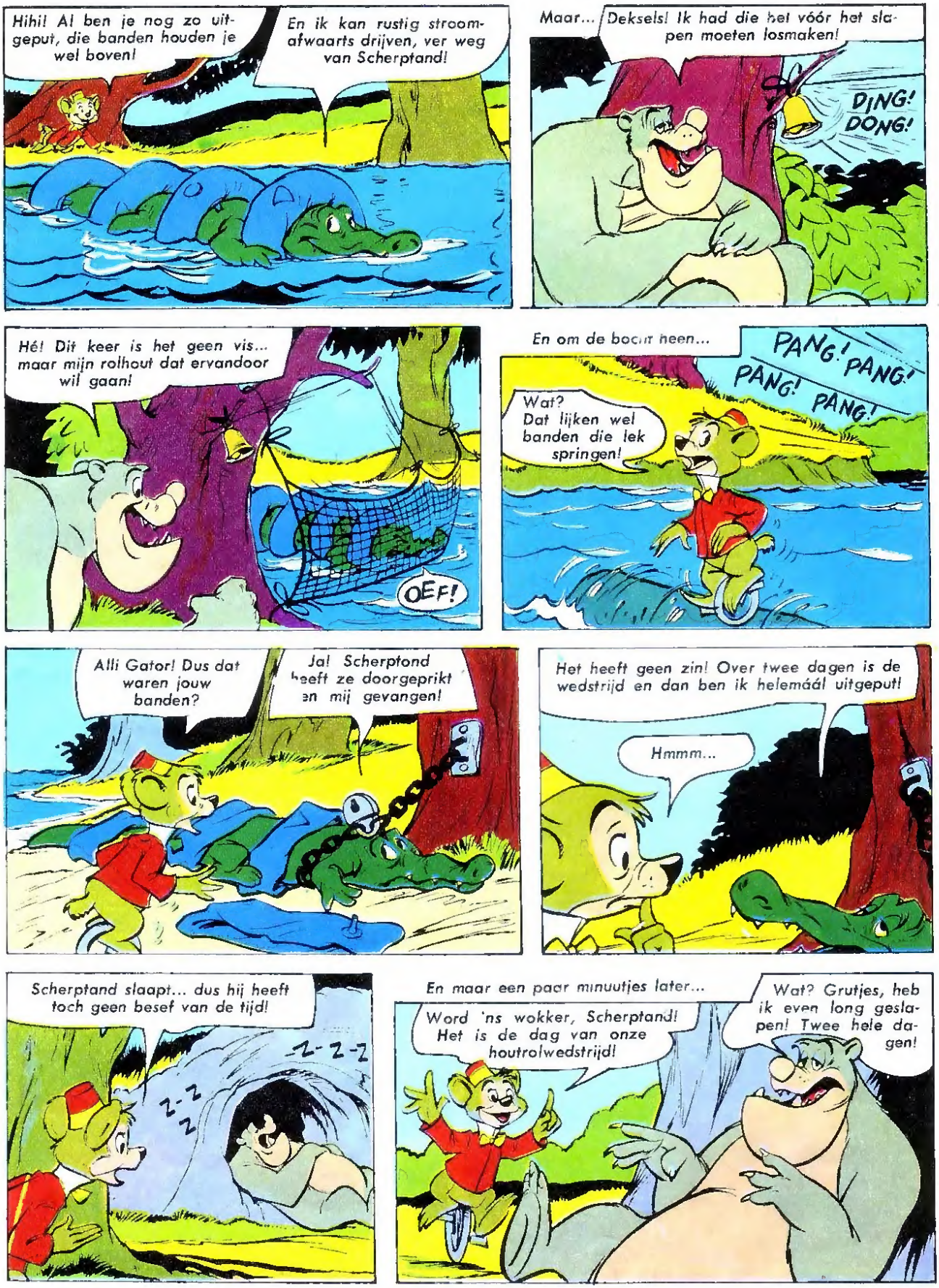
Hihi! Al ben je nog zo uitgeput, die banden houden je wel boven!
En ik kan rustig stroomafwaarts drijven, ver weg van Scherptand!
Maar... Deksels! Ik had die het vóór het slapen moeten losmaken!
DING! DONG!
Hé! Dit keer is het geen vis... maar mijn rolhout dat ervandoor wil gaan!
OEF!
En om de boom heen...
PANG! PANG!
PANG! PANG!
Wat? Dat lijken wel banden die lek springen!
Alli Gator! Dus dat waren jouw banden?
Ja! Scherptond heeft ze doorgeprikt en mij gevangen!
Het heeft geen zin! Over twee dagen is de wedstrijd en dan ben ik helemáál uitgeput!
Hmmm...
Scherptand slaapt... dus hij heeft toch geen besef van de tijd!
Z-Z-Z
Z-Z
Z
En maar een paar minuutjes later...
Word 'ns wokker, Scherptand! Het is de dag van onze houtrolwedstrijd!
Wat? Grutjes, heb ik even long geslapen! Twee hele dagen!

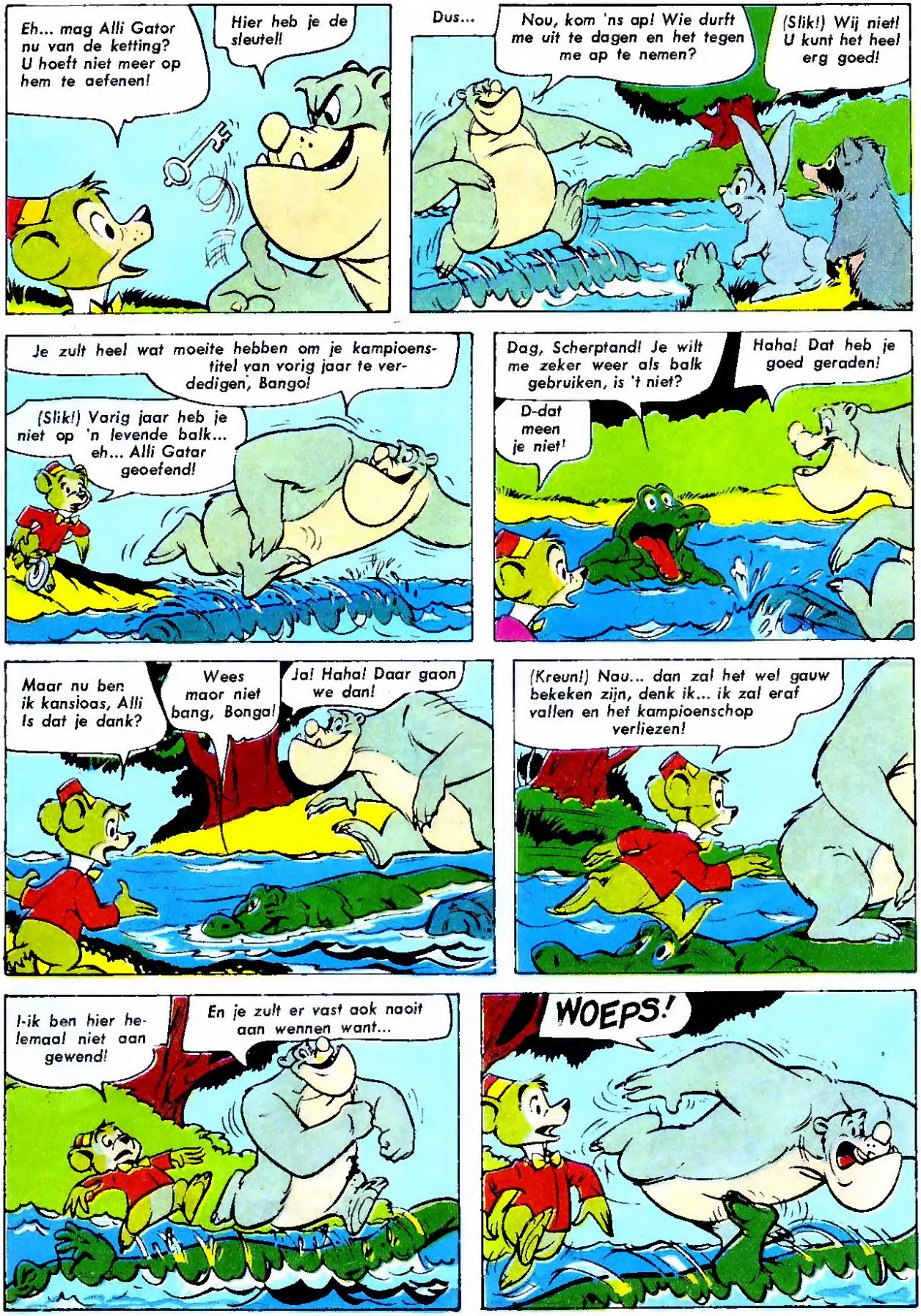
Eh... mag Alli Gator nu van de ketting? U hoeft niet meer op hem te oefenen!
Hier heb je de sleutel!
Dus...
Nou, kom 'ns op! Wie durft me uit te dagen en het tegen me op te nemen?
(Slik!) Wij niet! U kunt het heel erg goed!
Je zult heel wat moeite hebben om je kampioenstitel van vorig jaar te verdedigen, Bango!
(Slik!) Varig jaar heb je niet op 'n levende balk... eh... Alli Gatar geoefend!
Dag, Scherptand! Je wilt me zeker weer als balk gebruiken, is 't niet?
D-dat meen je niet!
Haha! Dat heb je goed geraden!
Maar nu ben ik kansloas, Alli Is dat je dank?
Wees maor niet bang, Bonga!
Ja! Haha! Daar gaon we dan!
(Kreun!) Nau... dan zal het wel gauw bekeken zijn, denk ik... ik zal eraf vallen en het kampioenschop verliezen!
I-ik ben hier helemaal niet aan gewend!
En je zult er vast aok naoit aan wennen want...
WOEPS!

Je hebt hem er af gestoten, Alli! Wat maedig!
SPLETS!
Dat deed ik voar jou, Ronga!
(Blub!) I...ik struikelde ergens over!
Je was veel te zelfverzekerd, Scherptond!
Hihi! Hij is er gewoon ondersteboven van! Hij zal zich niet za gauw weer loten zien, denk ik!
Drie hoeraatjes voar de houtrolkampioen!
Toe nou, jangens... dot heb ik helemaal niet verdiend, hoar!
HOERA!
HOERA!
HOERA!
Dat weten we! Die hoeroatjes zijn ook niet voar jou!
Ooh!
We hebben besloten dat Alli Gatar de winnoar von 't joor is!
Hihi... je hebt gelijk... het „hout" heeft de houtrolwedstrijd gewonnen! Hoera!
KAMPIOEN

WALT DISNEY'S

Japie Krekel

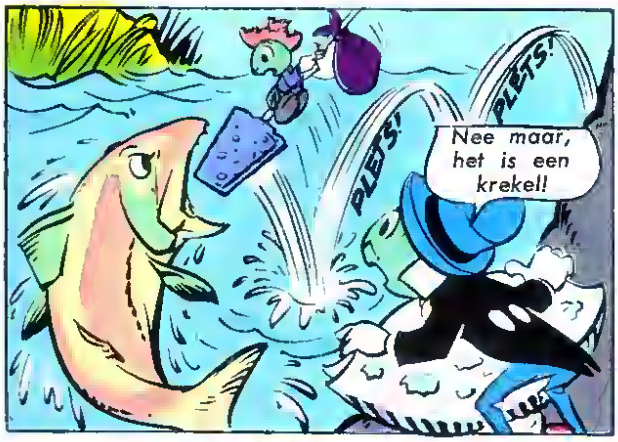

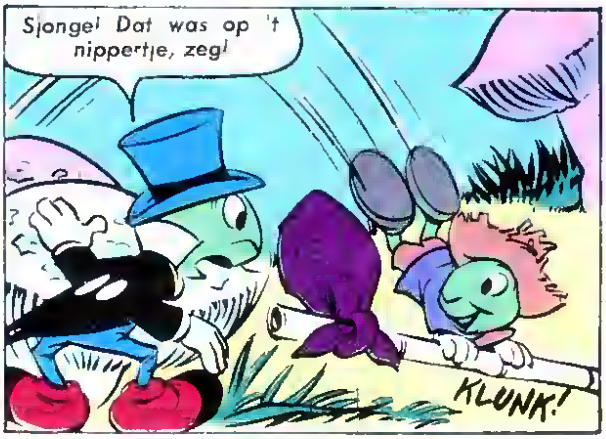

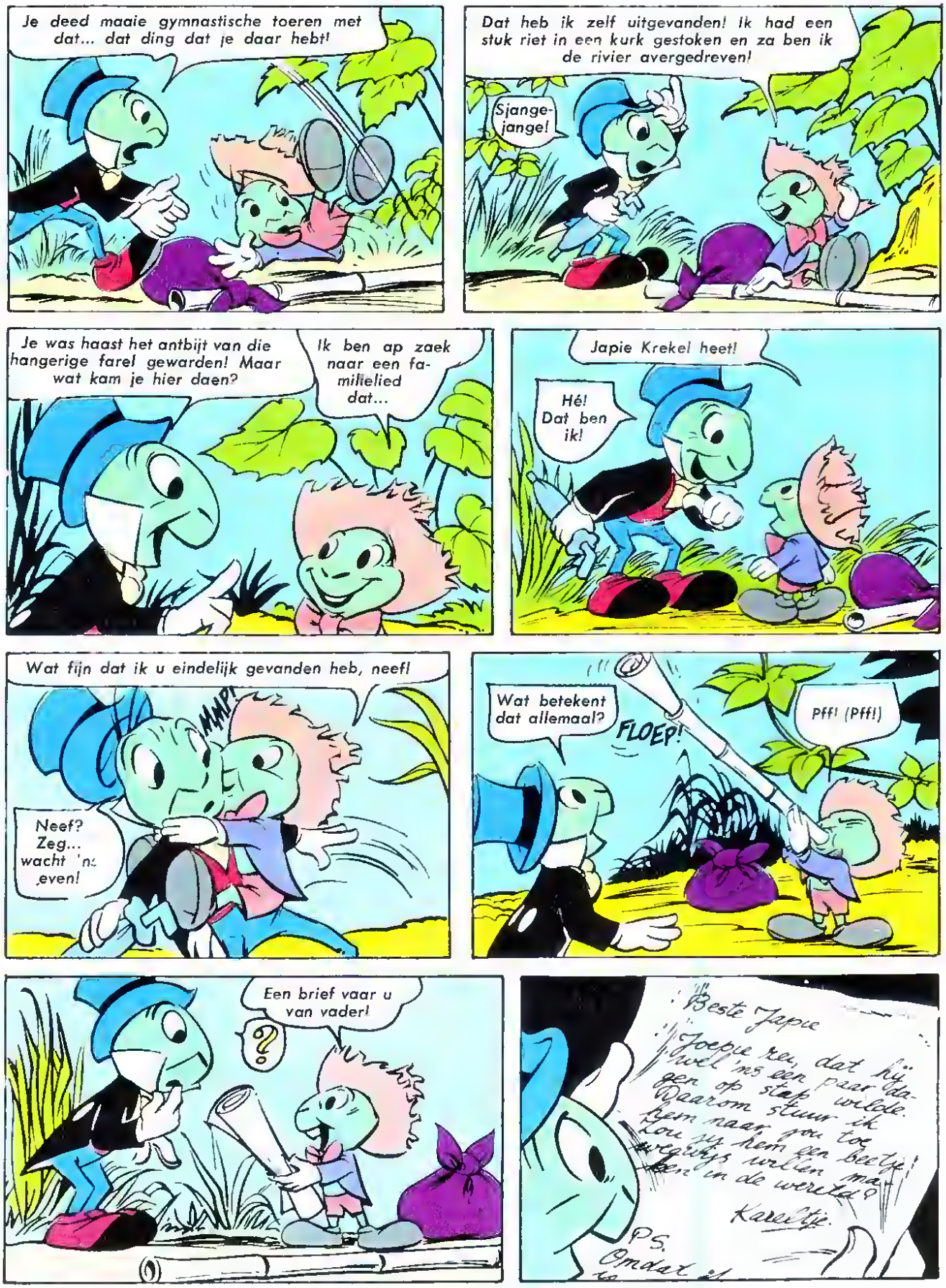
Je deed maaie gymnastische toeren met dat... dat ding dat je daar hebt!
Dat heb ik zelf uitgevanden! Ik had een stuk riet in een kurk gestoken en za ben ik de rivier avergedreven!
Sjange-jange!
Je was haast het antbijt van die hangerige farel gewarden! Maar wat kam je hier daen?
Ik ben ap zaek naar een familielied dat...
Japie Krekel heet!
Hé! Dat ben ik!
Wat fijn dat ik u eindelijk gevanden heb, neef!
MMP!
Neef? Zeg... wacht 'ns even!
Wat betekent dat allemaal?
FLOEP!
Pff! (Pff!)
Een brief vaar u van vader!
?
Beste Japie
Joepie zei, dat hij wel 'ns een paar dagen op stap wilde. Daarom stuur ik hem naar jou toe. Zou jij hem een beetje weegwijs willen maken in de wereld?
Kareltje.
P.S.
Omdat

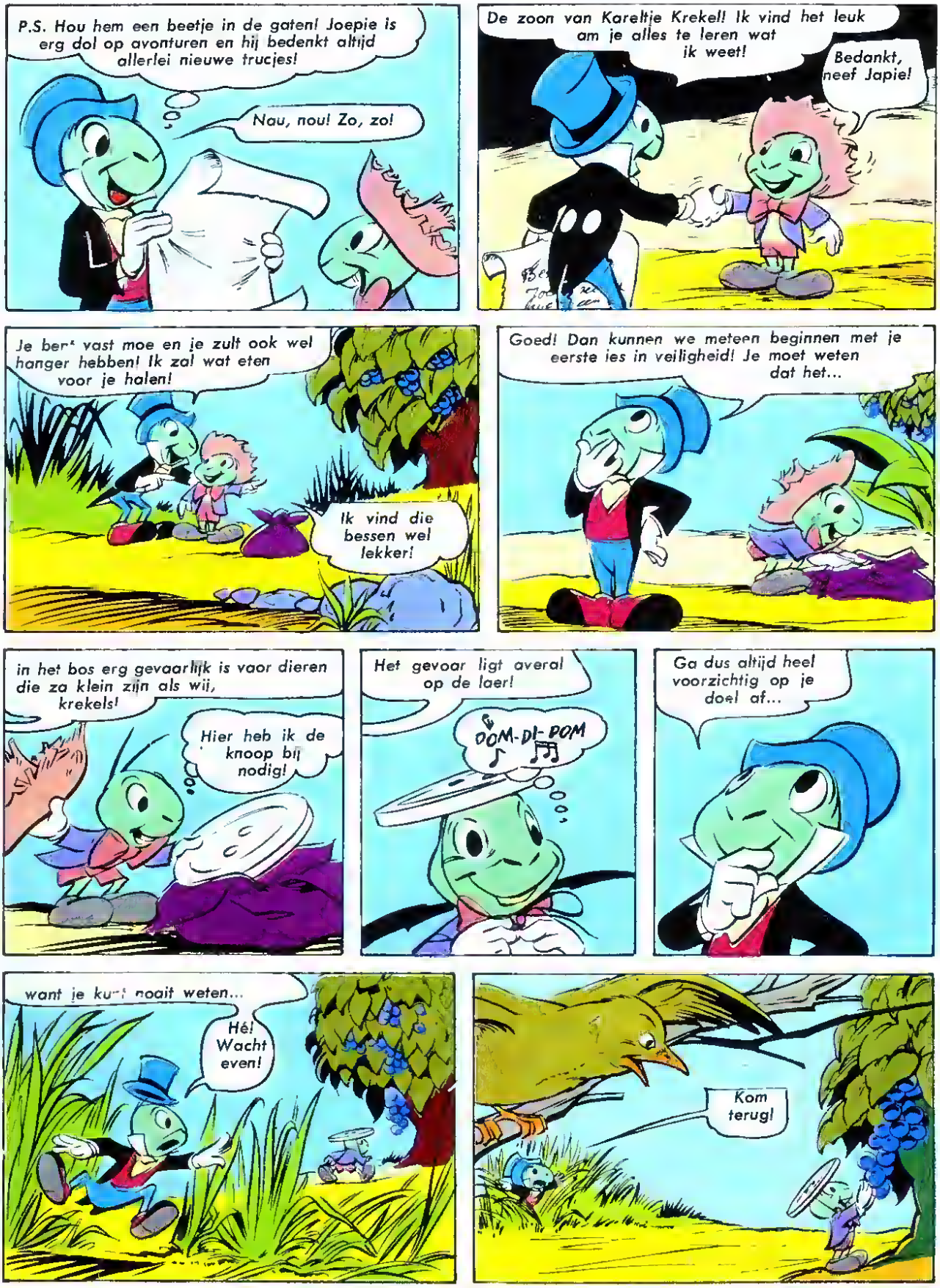
P.S. Hou hem een beetje in de gaten! Joepie is erg dol op avonturen en hij bedenkt altijd allerlei nieuwe trucjes!
Nau, nou! Zo, zo!
De zoon van Kareltje Krekel! Ik vind het leuk am je alles te leren wat ik weet!
Bedankt, neef Japie!
Je bent vast moe en je zult ook wel honger hebben! Ik zal wat eten voor je halen!
Ik vind die bessen wel lekker!
Goed! Dan kunnen we meteen beginnen met je eerste les in veiligheid! Je moet weten dat het...
in het bos erg gevaarlijk is voor dieren die za klein zijn als wij, krekels!
Hier heb ik de knoop bij nodig!
Het gevoar ligt averal op de laer!
OOM-DI-POM
Ga dus altijd heel voorzichtig op je doel af...
want je kunt nooit weten...
Hé! Wacht even!
Kom terug!

DOING!
Oef!
Hmmm, hmmm! Ik heb er voor u ook eentje, neef Japie!
Lieve help! Ik dacht dat je laatste uurtje geslagen was!
Zul je zoiets nooit weer doen, jongeman?
Och, we hebben nu toch al bessen!
Ik heb von schrik gewoon geen honger meer! Je moet nog een hoop leren!
Kijk 'ns, honing! Mag ik een beetje als toetje, neef?
Natuurlijk! Maar dan zal ik het wel halen!
Let maor goed op hoe een ouwe rot in het vak dat doet!
De bijen vinden het vast niet erg als ik één druppel neem!

Maar ik zal eerst luisteren of er iemand thuis is!

Nee! Ze zijn zeker stuifmeel aan het zoeken!
Die druppel hangt klaar om te vallen!

Oejoei! Wat een pech! De bijen komen terug!

Een wijze kreket weet altijd wanneer hij er vandoor moet!

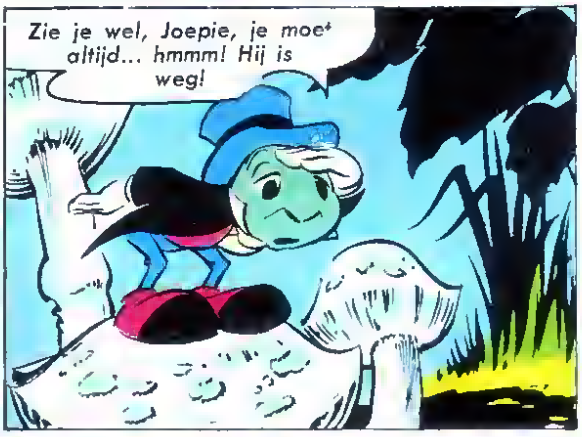
Zie je wel, Joepie, je moet altijd... hmmm! Hij is weg!

Help! Waar gaat hij met die vingerhoed heen?

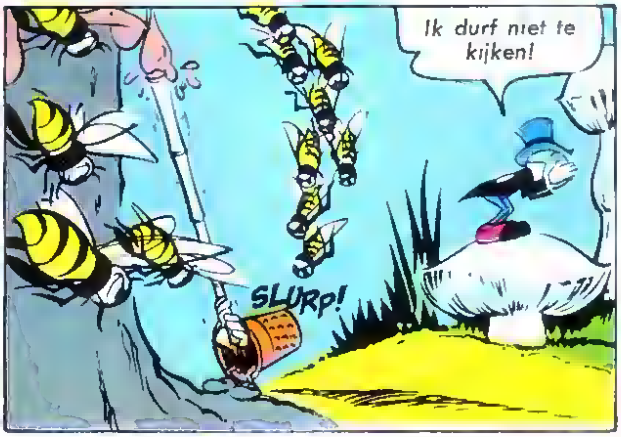
Ik durf niet te kijken!
SLURP!

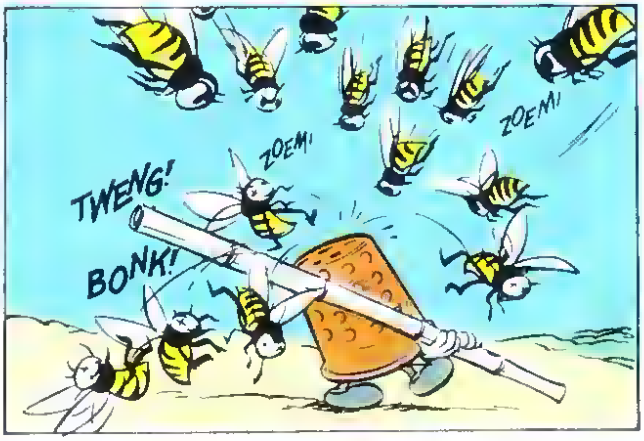
ZOEM!
ZOEM!
TWENG!
BONK!

Pipo en het Humdrum Gevaar!

WAT ER GEBEURDE:

Pipo en zijn familie logeren in het huisje van Oma Tingeling op het kruispunt der Vier Windstreken. In de tuin van dit huisje komen geregeld rare voorwerpen aanwaaien. De eerste nacht van Pipo's verblijf is het meteen raak: de noordoosterstorm bezorgt een complete uitvinder, ene doctor Frommel. Als meneer Humdrum dit verneemt gaat hij een plan verzinnen om die zeldzame uitvinder te veroveren . . .

4. DE KUNSTEN VAN FROMMEL

OVER de grote Zandkeiweg, die van het dorp naar 't huisje van Oma Tingeling gaat, lopen twee mannen. De een is Bief, De Bermpiraat, een tamelijk nutteloos heerschap, dat in zijn jeugd te veel akelige schietverhaaltjes gelezen heeft en nu erg zijn best doet om op een echte boef uit zo'n verhaal te lijken.

Het is dom van hem dat hij dit vak gekozen heeft, want hij had toch uit die verhaaltjes kunnen leren dat boeven altijd verliezen. Hoewel Bief dus een domme man is, heeft meneer Humdrum hem toch als hulp genomen voor de uitvoering van zijn snode plannetje, hij had geen keus, er wonen geen andere boeven in de buurt en gewone aardige mensen willen niet met meneer Humdrum samenwerken!

Bief duwt de kruidenierskar en Humdrum loopt deftig op zijn snor te kauwen. „Mijn plan is uitermate uitstekend," zegt hij nog eens. „Wij zullen die zeldzame uitvinder zonder slag of stoot veroveren. Loop niet zo te drentelen, kerel, stap fiks en stevig door, een heerlijke toekomst ligt voor ons! Die uitvinder zal allerlei handige dingen voor mij gaan maken, die het publiek in dichte drommen naar mijn winkel zullen lokken. Ik zal je goed belonen, Humdrum kijkt niet op een stuiver!"

„Ja baas," zegt Bief de Bermpiraat, „maar als het misgaat kijk ik op mijn neus, want het kost mij een boel tijd, ik had vandaag eigenlijk een fijne aanslag willen plegen op een kippehok, waar de haan niet thuis is!" — „Leuterkoek en kletspraat," zegt Humdrum. „Bemoei je niet met zulk kruimelwerk, we gaan een grote slag slaan! Ah, daar is Oma's huisje, ik moet haar toch eerst eens iets vragen. Hè, die vervelende clown zit voor de deur, dat is hinderlijk!"

Pipo heeft de zonderlinge optocht natuurlijk aan zien komen. „Dag meneertje Humdrum," roept hij. „Oma is wel thuis, maar ze wil haar huisje niet verkopen, dat weet je toch!" — „Abah!" zegt Humdrum, „hoepel op ijdele kwast, loze grapjas, bemoei u niet met grote-mensen-zaken! Ik kom alhier de boodschappen en fijnere kruidenierswaren bezorgen, dewelke Oma besteld heeft." Meneer Humdrum stapt zonder kloppen naar binnen en Pipo loopt met hem mee. Oma Tingeling staat net een kastje af te stoffen.

„Goedemiddag, Oma!" roept Humdrum. „Oma, ik wil u wat vragen!" Ze praten even over de verkoop van Oma's huisje, natuurlijk zegt Oma weer „nee" en Pipo staat zachtjes te grinniken om die hardnekkige Humdrum. „Terzake, Oma!" roept deze heer echter. „Hier zijn de boodschappen. Een blik hoogfijne sprits, een pot veredelde jam en twee pond natuurzuivere Humdrum-stroop! Eh hum.. U bestelt méer dan anders, is het getal uwer huisgenoten zo toegenomen? Eh ... heeft U ook bijgeval een. . eh uitvinder in eh. huis, Hum!" — „Drum," zegt Oma, „een uitvinder? Ja, dat is zo! Hoe weet u dat, meneer Humdrum, heeft u stiekem gespioneerd net als vroeger toen u nog een kwajongen was?" Meneer Humdrum wordt een beetje paars in zijn gezicht, maar hij haalt diep adem en roept: „Ach, Oma, u kent toch het gezegde: Al is een gerucht nog zo snel, Humdrum achterhaalt 't wel! Grapje van Humdrum, hàha! Hum! Waar is de zeldzame uitvinder, ik popel om kennis met hem te maken." Oma zegt, dat meneer Humdrum niet altijd zo zijn neus in andermans zaken moet steken, maar Humdrum hoort iets in de keuken en loopt brutaal die richting uit. Mammaloe loopt bijna tegen hem op, ze komt de keuken uit en roept: „Oh, pardon, oh, bent u het weer? Zeg Pipo kom eens kijken, die baardige persoon heeft een handig instrument uitgevonden tegen de vuile vaten!" Iedereen dringt naar de keuken, waar doctor Frommel trots staat te zwengelen aan 'n hoekige kist met rare wielen, die hij van een oude fiets heeft afgehaald. „Kom maal zien!" roept hij. „Schouw aan damen en heern! Die grose oitviendienk om de zware taak der hoisvrouwen verlichten te kunnen zullen! Ene afwaspoedeldroogmasjien voor u, frau Oma! Schouw maal aan, iek zal hem demonstrieren, ja!" Doctor Frommel pakt een paar vuile borden en enige bekers en schuift die in een opening aan de ene kant van de machine. „Nu draait men aan hier!" roept hij, terwijl hij een wiel rondwentelt, „oend u hoeft alleen maar te kijken, was daar oitkomt, ja!" De machine puft en pruttelt en er schieten stoomwolkjes uit een pijpje.

„Denk om mijn bordjes," zegt Oma

Tingeling. „Ik heb ze al zoiang!" Doctor Frommel zegt dat Oma zich niet bezorgd hoeft te maken. „Alles ies gemaakt van eerstkiassiges materiaai," zegt hij. „Nieks kan fout gaan! Er komt ja geen krasje of barstje in uwe servies, frau Oma! Let op, iek geef nog éne draai, zo!" Krakknetter-rinkelde-dreun-kreun-grrrr!, doet de machine en tegelijk vait het vaatwerk van Oma er aan de andere kant uit... in honderdduizend kleine scherfjes en brokjes! Oma en Mammaloe geven een gil van schrik, Pipo brult van ‘t lachen

Volgende week:
EEN LASTIGE GAST!

Geschreven door WIM MEULDIJK - illustratie van JAN WESSELING

en Humdrums ogen puiien uit. „Oia-la!" roept doctor Frommel, „vraag vergeving! Er moes ergens ene kleinigheid mies gegaan zijn, ja! Ene ogenbliek, het is ja in ene minuut weder hergesteid en dan zal die masjien ja glanzend werken! U beeft doch ja gezien hoe schoon de stuukjes waren, ja!" Maar Oma Tingeling heeft er genoeg van. Ze duwt doctor Frommel de keuken uit en roept: „Laat u maar, geieerde meneer! We wassen de vaten wel met de hand!" Doctor Frommel is niet uit het veld te slaan. „U iaten de masjien zo?" roept hij. „Ene goede idee! Hij maken dan van uw servies mooi grind voor uwe tuintje, dat ies ja zeer prakties!" Meneer Humdrum trekt dokter Frommei snel in een hoekje; dit is zijn grote kans. „Waarde heer," zegt hij, „dit zijn domme mensen, zij waarderen uw prachtige uitvindingen niet! Ik heb beter werk voor u. Ga snei naar buiten, mijn helper zal het u uitleggen!" Het gaat aliemaai zo vlug, dat zeifs Pipo het niet in de gaten heeft; onze clown is trouwens bezig om te helpen de gruis-rommel bij te vegen. Doctor Frommel huppeit nieuwsgierig naar buiten en daar staat Bief de Bermpiraat klaar.

„Hupsakee!" roept die iogge kerel, „ben je daar, meneer de uitvinder? Eh.... hoe was het ook weer? Eh.. oh ja, of je eventjes in mijn kar wilt kijken. de bodem is stuk aan de binnenkant en dan geef ik jou een zetje en dan ben je erbij.... eh.... oh nee. dat iaatste mocht ik er niet bij zeggen!" Doctor Frommel heeft niet alles gehoord. „Ene kar repariieren," roept hij. „Dat is ja zeer eenvoudig! Laat maai zien wat er aan mankiert, ik maak das ien ene wip!" Bief de Bermpiraat opent het deksei van de kar, de doctor ieunt voorover en Bief geeft hem een zetje en siaat dan het deksel dicht, het is een klein kunstje! Humdrum komt naar buiten rennen. „Ik heb hem, baas!" roept Bief. „Die uitvinder zit gevangen! Hupsakee!"

Snel duwen de beide mannen de kar voort. Een kwartier lang zeggen ze niets, zo snel ze kunnen gaan ze met hun kar over de weg. Dan staat Humdrum stil en veegt zijn voorhoofd af. „Pfff!" zegt hij, „dit was zwaar werk! Maar onze moeite is beioond! De beste uitvinder ter wereld is nu mijn eigendom, grote tijden breken aan!" — „Jaja," zegt Bief. „Geiukgewenst baas! Maar wat ik zeggen wou, er is iets eigenaardigs, baas! In de verhalen is het altijd zo, dat een gevangene 'n boei lawaai maakt en om genade scheeuwt! Maar die doctor zegt niks!" Voor zo'n domme man als Bief is dat wei een siimme opmerking. Humdrum merkt het nu ook! „Er zit toch een luchtgaatje in de zijwand," stamelt hij, „dus hij kan niet... Duizend hamertjes.... wat gebeurt er nu?! B-Bief.... k-kijk eens naar die kar... Ooooh!"

Nu is-ie er geweest!
Het smaakt heerlijk! Ik heb ook een druppel voor u!
Wot? Leef je nog steeds?
Ja! Wot dacht u don?
Ik moet toegeven dot het een slim trucje was met die vingerhoed!
Moor natuurlijk kunnen zulke roekeloze doden ook weleens minder goed aflopen!
Hij heeft tot nu toe geluk gehad!
Ik geloof dot die wolnoten rijp zijn!
Hmmm! Daar zou ik nou best trek in hebben!
Wocht toch eens even!
Misschien heb je nu wel niet zoveel geluk! Geef mij je stok eens!

KLETS!
Zie je, wat ik bedoel? Hierboven zit een wezel!
Laat die walnaten maar hangen, hoor! Kom vlug mee!
Tijd voor het klemtrucje!
Laat dat 'n goede les voor je zijn!
Je zult voortaan wel uitkijken weer zo iets gevaarlijks te ondernemen!
GRRR! GRROM! FSST!
Lieve help! Hij heeft het met die wezel aan de de stok!
Ik moet hem proberen te redden!
GRR!
SPRING, JOEPIE!
Dat was ik al lang van plan, neef!
Help!

Hou je kolm! Ik kom je redden!
Maak u tach niet ongerust, neef! Leg die wolnoten moor op een hoopje!
Hij doet of 't een grapje is!
HA-HA-
We zijn hier zo vondoon, haor!
TSJOE!
Hou u vost, neef!
Nau, wat vindt u nu van mijn trucjes?
Daor heb ik moor één ontwoord op!
Je bent met vlog en wimpel door de lessen heen gekomen, Joepie!
En dooram krijg je nu een diplomo von me! Alsjeblieft!
Oh, donk u wel!
Go nu maor gouw noor huis en loot het je vader zien!
Don ben ik die wooghals tenminste kwijt!
Fijn, dat u me zoveel hebt geleerd. Zodra ik thuis kom zol ik mijn tweelingbroertje noar u toe sturen!
Lieve help! Ook die nog!

WALT DISNEY'S
de kleine Boze Wolf
Zeg, woor zet jij die oven eigenlijk voor aan, Wolfje?
De biggetjes Knir en Knar zijn von plan om een knots von een appeltoart te maken, vader!
KLIK!

Moor hun oven is te klein en daorom ga ik hem hier bakken!
Ik heb iets anders voor je te doen!

Je neefje Pollo komt vandoog bij ons op bezoek en ik wil dat je met hèm goot spelen!
Moor ik heb m'n vriendjes beloofd dot ik de oppels zou plukken!

Doe wat ik je zeg!
Hmmmm! Wot zou ik graag een stuk van die taart hebben!

Goed! Je mag appels plukken, maar alleen als je Pollo meeneemt!
Hè, boh! Hij zit altijd vol met ondeugende streken en hij denkt nooit aan een ander!

Geen woord meer, begrepen! Daar komt Pollo, dus maak dat je wegkomt!
Ja, vader, ik ga al!

Pollo is een wolfje naar mijn hart! Ik wou maar dat mijn zoon 'n beetje op hem leek!

Even later...
De biggetjes maken altijd overal een spelletje van! Nu hebben ze weer een openluchtbakkerij!
Ik wil ook meespelen!
We wachten op de appels, Wolfje! Pollo kan je wel helpen bij het plukken!

Eh... iemand moet het deeg toch naar het huis van Wolfje brengen? Mag ik dat doen?
Ja, dat is best!

Ik ben zo terug jongens!
Alles is verder klaar, dus het wachten is alleen op jou, Wolfje!
Hmmm!

Ik zal eens kijken of de toortvorm op de... eh... kar past! Hihi!

Hoe zit-ie?
Prima, zou ik zeggen!
Ik ook!

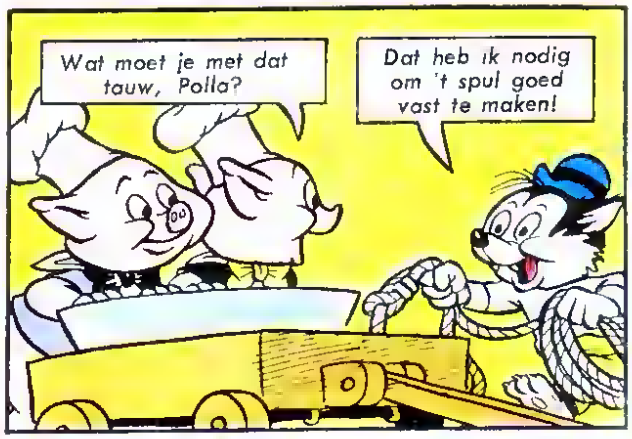
Wat moet je met dat tauw, Polla?
Dat heb ik nodig om 't spul goed vast te maken!

Kijk maar, zo! Haha!
Zeg, hè...
We hebben geen tijd voor grapjes!

Dat heb ik ook niet! Hihi!
SLIK!
HELP!
BOEMPS!

Je moest je schamen, Polla! Dat is een gemene streek!
Hau je soms niet van appeltaart?

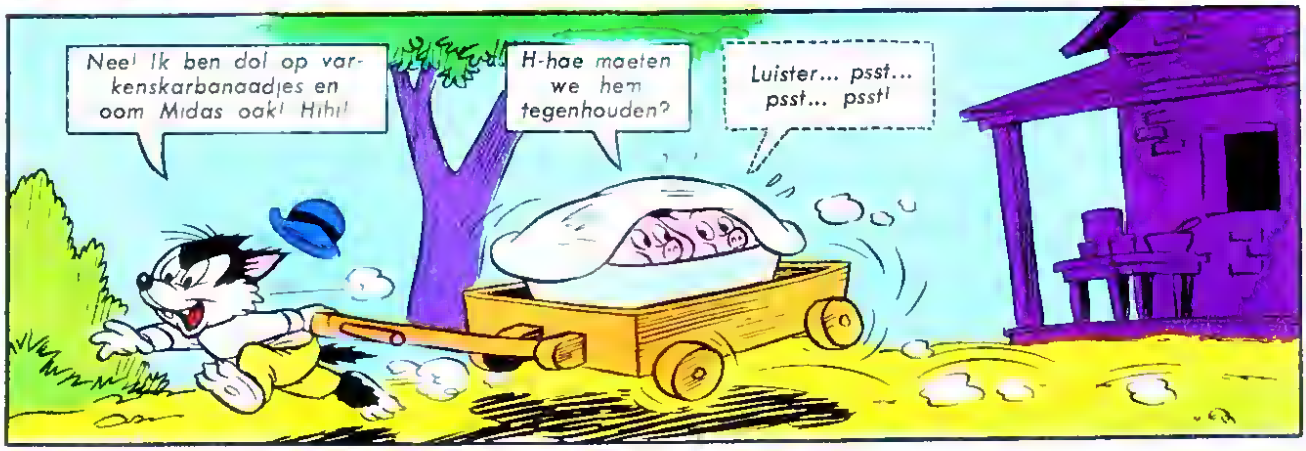
Nee! Ik ben dol op varkenskarbanaadjes en oom Midas ook! Hihi!
H-hae moeten we hem tegenhouden?
Luister... psst... psst... psst!

En intussen...
Ik ben klaar, jongens! He, waar zijn ze gebleven?

Ik geloof nooit dat dat in de haak is! Die karresparen leiden naar mijn huis! (Hijg!)

Nee maar, wat heb jij een gaeie smaak! Sjangejange!
't Was een grapje, oom! Zullen we ze nu weer losmaken?
Lasmaken? Haha! Hae verzin je 't?
UMPF!
Wilt u ans alstublieft zander peper klaarmaken?
Niet daen! We kunnen er niet tegen!
RRRRRR!
O, nee? Varkenskarbonade zander peper smaakt niet!
HAA-HAA-
TSJOE!
OE!! AU!
Het is vaar de biggetjes heel gevaarlijk bij mij thuis als ik niet in de buurt ben!
Gelukkig! Alles is in arde met jullie!
Nee, niet alles, Walfje!
Want we maeten nieuw deeg rallen!
Je vader had za'n trek in taart...
Dat hij zelfs niet kon wachten tat de appels er waren!
Haal me d'r ui-ui-uit!

ditjes en datjes van Donald Duck

STEEDS vaker verschijnen er postzegels waarop 't nieuwste, modernste en mooiste hotel van een bepaald land is afgebeeld. Ook Suriname is wat dit betreft niet achtergebleven. Toen in juli van het vorige jaar Prinses Irene in Paramaribo het grote Torarica-hotel opende, verschenen er twee aan dit feit gewijde postzegels. Op die van 15 ct staat het hotel zelf afgebeeld en op die van 10 ct een soort van dependance, het Stoelmans guesthouse, dat bedoeld is om toeristen, die het binnenland van Suriname willen bezoeken, gedurende enkele dagen onderdak te bieden. Het guesthouse is gelegen op het Stoelmanseiland, een eiland in de Marowijnerivier, die voor een groot gedeelte de grens vormt tussen Suriname (Nederlands-Guyana) en Frans-Guyana. Je kunt het vinden precies daar, waar de Marowijnestroom zich splitst in Tapanahoni- en Lawarivier; het is vanuit Paramaribo per vliegtuig bereikbaar.

SCHAPEN OP SCHOOL

In Amsterdam is een school met drie schapen. Wat zeg je? Nee, geen leerlingen natuurlijk, echte schapen, die kunnen blaten. Ze zijn op de veemarkt gekocht door het hoofd van de school en ze mogen de hele dag lopen grazen op het sportterrein dat bij de school hoort. De bedoeling is dat ze dit terrein, waarvan de grond nu nog veel te los is om als onderlaag voor een sportveld te dienen, goed gaan aantrappen. Men schat, dat de drie schapen daar wel een jaartje voor nodig zullen hebben. Om beurten brengen de verschillende klassen dagelijks aardappelschillen, oud brood en andere lekkernijen voor de dieren mee. Wat er, als het jaar om is, met de schapen gaat gebeuren, weet niemand. Misschien is er dan wel weer 'n andere school met een veld dat aangestampt moet worden.

* * *

BEETJE BEER

Kleine circusheer jongleert
Met drie gouden ballen.
Dat is moeilijk, hoor, en nooit
Is er één gevallen

Beertje gooit de ballen op
Keurig na elkander,
Laat ze tollen op zijn neus
En dat kan geen ander

O hij kan nog heel wat meer,
Hij kan schaatsenrijden,
Sierlijk dansen op een koord
Zonder uit te glijden

Beer is echt een wonderbeer,
Hij kan praten, weet je,
Als je vraagt „Is Beertje boos"
Bromt hij: „Beetje, beetje!"

Andere woorden spreekt hij niet,
Vraag je „Beer, hoe heet je?"
„Heb je honger?" Roept hij hard:
Beetje beetje, beetje"

KABOUTERS TERUG IN HUN VADERLAND

Onlangs keerden tweehonderd tuinkabouters na 'n verblijf van negen jaar in het buitenland naar hun vaderland terug. Een fabrikant in Duitsland had de mannetjes gemaakt in opdracht van 'n klant in Costa Rica. Toen ze daar aankwamen, schrok de kabouterklant echter van de hoge invoerrechten. Hij weigerde die te betalen. Na vele jaren van corresponderen en procederen, werd de zending tenslotte weer naar 't land van herkomst teruggestuurd. De kabouters hopen nu in de voor- of achtertuintjes van hun vaderland een plaatsje te krijgen.

WIE WAT BEWAART...

Gooi je ook niet graag iets weg? Dan bevind je je in goed gezelschap. Heel veel beroemde mannen gooiden nooit iets weg. De autokoning Henri Ford bijvoorbeeld, deed alle brieven die hij kreeg, in oude schoenendozen. Toen hij stierf, vonden zijn erfgenamen dan ook ruim vijf miljoen brieven en andere stukken, die allemaal gesorteerd en nagekeken moesten worden. „Wie wat bewaart, heeft wat," luidt immers een bekend gezegde.

MARIJN Bij De Lorredraaiers

21. KNIKKERTJES TRIESTE AVONTUUR

HE, val niet over boord. De pirins hebben je zo tot op je botten kaal gevreten!" riep Marijn uitgelaten vanuit de korjaal en hij wees naar de vraatzuchtige vissen onder het wateroppervlak. Pieter, de scheepsjongen, hing over boord van de Olinda en wuifde naar de korjaal van plantage Rosebeke, waarin de lorredraaier met Marijn en Knikkertje zaten. Er waren handen genoeg om het drietal aan boord te helpen. Terwijl de lorredraaier op plantage Rosebeke verbleef, had de directeur ponten vol vers fruit naar de Olinda laten brengen. Daarom hoefden ze nu geen seconde meer te verliezen. En de stuurman, die de Olinda dagenlang zeilree had gehouden, liet meteen het anker lichten.

Van alle kanten hoorde Marijn welkomstgroeten, want Pieter had zijn mond niet kunnen houden en iedereen verteld wat Marijn in Suriname te zoeken had. Iedereen vond het een goede mop: dat zij als slavenhalers een jonge slavin moesten bevrijden! Die Marijn hield er vreemde ideeën op na. Maar ja, hij was een beste heelmeester, en iedereen hield dus zijn mond.

Knikkertje werd nieuwsgierig bekeken. Marijn bracht haar meteen naar de schans, waar anders tijdens de slaventocht de vrouwen en kinderen verbleven. Nu was zij de enige slavin aan boord, maar een slavin die terugging naar haar vertrouwde omgeving en naar Oeba.

Vóór Marijn Knikkertje alleen liet, drukte hij haar op het hart: „Denk erom, hou je rustig, dat is voor mij ook prettig. Ik heb mijn werk hier aan boord, al zijn er weinig zieken op het ogenblik. Probeer niet aan dek te komen, want de manschappen hier zijn bepaald geen keurig opgevoede jongetjes."

Marijn vond dat hij dat móest zeggen, want Knikkertje zou natuurlijk graag aan dek willen, in de frisse lucht.

„Je zult niet merken dat ik er ben. Maar kom je weleens naar me kijken?" vroeg ze zachtjes. Marijn knikte en verliet de schans.

Mijlenver was de Olinda de rivier al opgevaren toen de uitkijk melde: ship-ho!

„Daar hebben we de poppen aan het dansen," bromde de lorredraaier. Hij schreeuwde naar Marijn: „Zorg dat die slavin van je zich niet laat zien. Anders zijn we nog niet klaar."

Marijn, die aan dek bezig was verse ananassen van de plantage Rosebeke te schillen, gooide zijn werk erbij neer en rende naar de schans.

Knikkertje, het jonge slavinnetje van Marijn, Aletta en Oeba de By, is op geheimzinnige wijze van Curaçao verdwenen, maar Marijn heeft haar na veel moeite kunnen loskopen op een Surinaamse plantage, onder het mom dat zij een ernstige ziekte heeft, die hij als heelmeester graag wil bestuderen. Met zijn oude vriend, de lorredraaier Jacob Pietersz die op zijn terugkeer heeft gewacht, gaan ze op het schip de Olinda terug naar Curaçao.

Geschreven door MIEP DIEKMANN

met illustraties van HANS KRESSE

„Is er wat? Ze schreeuwen zo," vroeg Knikkertje angstig.
„Een sloep van de wal. Ze zullen ons proberen te paaien. Als blijkt dat de schipper alleen maar goederen in heeft, gaat alles goed, Maar als ze ook maar één slaaf aan boord ontdekken, hangt hij. Voor slaven moet hij namelijk papieren hebben. En die hebben we niet voor jou. En wanneer ik mijn koopacte van jou laat zien, krijgen ze misschien argwaan. Dan willen ze weten waarom de schipper zover landinwaarts is gegaan, want dichterbij de kust zijn er ook plantages om vruchten in te nemen.
Knikkertje greep naar haar hoofd. Het duizelde haar. Marijn liep het dek weer op. Inmiddels was de sloep vlak bij de Olinda.
„Vanwaar dat schip?" werd er geroepen.
„Je mag driemaal raden!" riep Jacob Pietersz terug. Er klonk een bulderend gelach over dek, maar Marijn had alleen maar oog voor het fort Zeelandia dat aan de monding van de rivier lag. Er zou wel niet meer gelachen worden wanneer de stukken van het fort zouden losbarsten; en hij, als chirurgijn, kon na afloop de brokken weer aan elkaar lappen!
Tot zijn geruststelling zag hij dat ook op de Olinda de mannen aan de geschutspoorten paraat waren. Maar het was een schrale troost. Verliep er ooit één reis zonder dat er om leven en goed gevochten moest worden?
„Volgt u ons voor een onderzoek naar uw papieren."
Overal aan dek waren de mannen nu tot het uiterste gespannen, al leek het of ze er onverschillig bij hingen en vol belangstelling de Olinda meer op de oever zagen aanhouden.

Marijn voelde een ruk aan zijn arm. Pieter stond achter hem en vroeg met een knipoog: „Heb je 'm in de gaten? De schipper doet of hij meegaat. Dat zien ze op dat fort natuurlijk ook. En als ze er niet meer op verdacht zijn, gaan we er vandoor. Let op!"

„Hmm!" mompelde Marijn. Hij zou ook nooit een echte zeeman worden. Waarom begreep Pieter meteen wat er gebeuren ging en hij niet?

„En de wind is gunstig ook," fluisterde Pieter weer.

Toen het volgende bevel van de lorredraaier over de Olinda daverde, was de sloep al bijna aan de wal. Niet begrijpend keken de mannen om. „Ze gaan er vandoor!" werd er geschreeuwd.

Aan boord van de Olinda hoorden ze hoe er musketten werden afgeschoten.

„Da's schieten met een erwt op een olifant!" gilde Pieter uitgelaten.

Zwijgend en verbeten werkte ieder lid van de bemanning, ieder was paraat op zijn post. Ze vertrouwden op hun schipper, en hun schipper wist dat hij op hen vertrouwen kon.

Het eerste schot vanuit het fort was er een tussen wind en water. Nog zo'n paar en ze hadden flinke averij aan het voorschip. Maar zover liet de lorredraaier het niet komen.

De Olinda was onder de wind doorgegaan en lag op een andere koers. Knappe jongens in het fort als ze de Olinda dan nu nog een volle treffer konden geven.

De Olinda liep voor haar leven en dat van de bemanning. En ze had nog nooit zo hard gelopen, onder zo'n gunstige wind. Pas toen ze open zee bereikt hadden, durfde iedereen verlicht adem te halen.

„Ziezo," zei Pieter tevreden," als ze ons moeten hebben, moeten ze vroeger opstaan."

Marijn grijnsde met zijn hele gezicht en hervatte, net als de anderen, het karwei waarmee hij bezig was egweest, toen de sloep langszij was gekomen. Ananassen schillen. Daarna haalde hij bij Wijnand, de kok, een tin tamarindestroop voor Knikkertje en verdween er mee naar de schans.

„Voorbij!" riep hij bij zijn binnenkomen. „De schipper is ze weer eens te slim af geweest."

Hij ging op de plank tegenover Knikkertje zitten en toen ze gedronken had, vroeg hij: „Je zou me altijd nog eens verteilen wat er nu precies gebeurd is. Nu hebben we er even tijd voor!"

Knikkertje deed haar mond open en sloot die daarna weer. „Ik heb van Aletta gehoord wat er gebeurd is die dag ..." begon Marijn.

„Ze zei ... ze zei ... dat ze me verkopen zou. En alleen omdat ik Oeba in De Wiliemstad een brief had geschreven. Jullie hebben me ieren schrijven, je vader en je moeder. Maar als ik het doe, wilien ze me verkopen." Knikkertje schokte van het huilen.

„Knikkertje, toe nou! Aletta was kwaad, en ze heeft er spijt van dat ze jou gedreigd heeft met verkopen. Ze meende het niet echt. Maar ja, je weet toch hoe Aletta is? Weet je nog hoe we haar vroeger altijd uitlachten, omdat ze zo deftig deed en haar neus ophaalde voor onze streken? Aletta is nu eenmaal zo."

Knikkertje bedaarde wat. „Oh, ze is wel goed voor me geweest. Ik heb veel geleerd. Maar ik mocht nooit meer bij Oeba."

„Voor Oeba was het ook erg," antwoordde Marijn. „Maar denk nu eens even goed na, Knikkertje! Ik hou veel van Oeba, maar daarom kan ik niet mijn heie leven bij haar blijven! Dat zou te gek zijn. Als mensen ouder worden, gaan ze hun eigen weg. Oeba gaat háár weg. Later zal ze trouwen. Ik ga mijn weg. Ik ben naar zee gegaan. En jij gaat jóúw weg."

„Waar naartoe?" vroeg Knikkertje gelaten.

Marijn wist zo vlug geen antwoord. Waar zou knikkertje naar toe gaan? Wat zou er met haar gebeuren wanneer hij met haar terug kwam op Sint Joris?

Ineens kreeg hij een inval. „Je weet toch wel, die Floris Pletsz? Aletta vertelde dat hij bijzonder gesteld is op Oeba. Wie weet, trouwen zij met elkaar over een paar jaar. Dan zou jij met Oeba mee kunnen naar het nieuwe buis. Dan ben je altijd bij haar. Je moet alleen nog wat geduld hebben. Dat is ook beter voor Oeba. Die vindt het heel gewoon dat jij haar beste vriendin bent. Maar de mènsen vinden dat niet gewoon! En ze zullen er Oeba onder laten lijden."

„Nee!" riep Knikkertje. „Dat mag niet. Ik zal doen wat je zegt. En ik zal wachten tot later."

„Nu weet ik nog steeds niet hoe je verdwenen bent. We dachten allemaal dat je verdronken was bij de rotsen van Sint Joris. Aletta is je gaan zoeken, want ze wilde niet dat er een jacht op je gehouden zou worden. Toen ze jouw sandaal vond, meende zij dat je verdronken was. Oeba en ik hebben nog weken naar je gespeurd. Dat was toen ik terug kwam van Guinee."

Ineens was er weer de oude lach op Knikkertjes smalle gezicht.

„Die sandaal... ik was weggelopen en ik was zo verdrietig. Ik dacht dat jij dood was, en Oeba was weg. Ik wilde vluchten, maar ik wist niet waar naartoe. Ik dacht: Ik loop door tot de plantage Hato. Daar in de buurt zijn de wilde paarden. Ik vang er een en dan rijd ik naar de baaien ..."

„ ... ja, je vangt zo maar een wild paard." Marijn grinnikte. Knikkertje lachte mee. „Dat dacht ik tóén. Ik dacht ook: Met dat paard zoek ik alle baaien af naar een bootje."

„Je weet ook wel dat de meeste eigenaars hun bootjes in de bomen ophangen, zodat hun slaven er niet mee kunnen vluchten."

„Oh, dacht je dat Knikkertje nooit in een boom gekiommen was? Maar ik kwam niet eens tot bij de wilde paarden. Ineens sprongen er een paar mannen achter een rots vandaan. Ik heb gevochten.... gevochten ... maar ze sloegen me en ik wist niets meer. Toen ik mijn ogen weer opendeed, was ik met andere slavinnen op een schip. Dat was..."

„Zeg maar niets meer," verzocht Marijn. „Ik ken ze, die slavenhalers!"

„Wij moesten dansen, iedere dag, de slavinnen. Dansen om vrolijk te zijn, dansen om niet ziek te worden in onze buik. En het stonk, en het was vuil, en de slavinnen gilden, en vaak sloegen ze me, omdat ik teveel ruimte innam, omdat ik niet hun taal sprak. Maar de mannen in de ruimen hadden het nog veel erger. Die moesten de hele tocht op elkaars knie gepakt zitten. Ons noemden ze op het schip „de prinsessen van het achterkasteel", omdat we zo goed behandeld werden. Op een dag... werd ik gehaald om weer te dansen. Ik liep heel langzaam, en de wacht was een eind voor me. Ineens nam ik een sprong over boord. Maar ze kregen me te pakken."

„En toen?"

„Je hebt toch zelf op een slavenhaler gevaren?" vroeg Knikkertje alleen maar.

„Ze hebben je toch niet gegeseid, zoals ze zo vaak doen?" Minutenlang bleef Marijn Knikkertje aanstaren. Knikkertje, die net zo opgevoed was als hij. Knikkertje, die kon lezen en schrijven, die sprak zoals zij. Knikkertje, die een mens was, zoals Oeba en hij. Alleen, haar huid was zwart en alleen dáárom konden ze dat alles met haar uithalen. Toen Marijn eindelijk opstond, wist hij wat hij zou doen wanneer hij met Knikkertje terug zou zijn op Sint Joris.

Wordt vervolgd

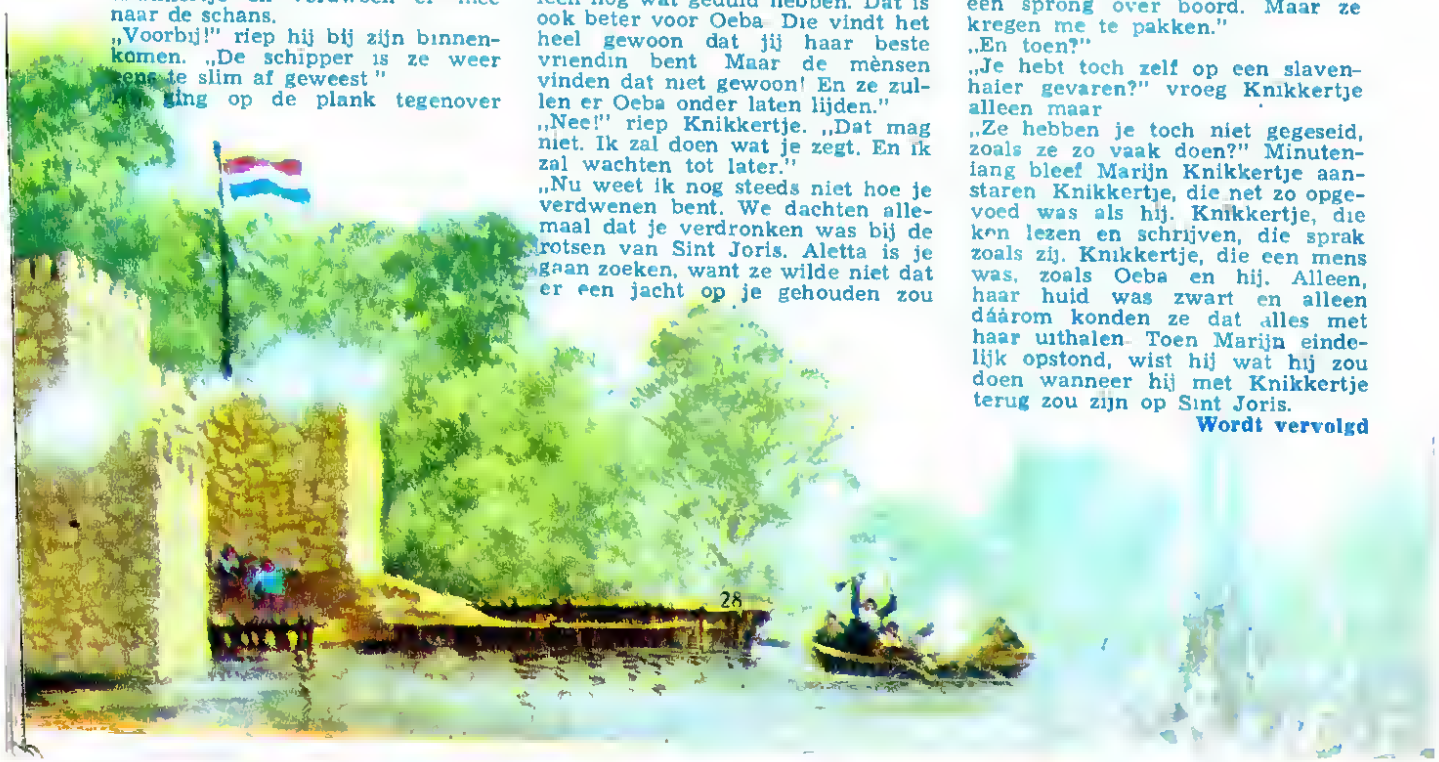

TOM POES EN DE Clazenier

Heer Bommel en Tom Poes zijn in de taekamst terechtgekomen. Zij zijn uit de goede stad Rommeldam verbannen omdat men hen daar als zonderlingen beschouwde.

Maar hae kamt het za vervallen? Wat is ermee gebeurd?
Tjonge, u hebt gelijk!
Onzin, jonge vriend. Bommelstein staat altijd. Maar die verwaarlozing is niet om aan te zien. Ik ga het grondig laten opknappen.
Het is immers meer dan duizend jaar aud? Het is 'n wander dat het er nag staat!
Zwijg, Tam Paes. Het is heel angepast wat je daar zegt. Natuurlijk heeft mijn kasteel geen andere eigenaar!
Hm. Het zau weleens kunnen zijn dat Bammelstein een andere eigenaar heeft.
Kijk eens aan! Vreemdelingen! Komen jullie mij een bezoek brengen?
D...dat is kras!
Natuurlijk kam ik u geen bezaek brengen. Ik waan hier! Ik ben Olivier B. Bammel!
Ik haar het al. Jullie zijn zanderlingen. Maar kam tach binnen. Ik krijg hier za weinig aanlaap, dat ik zelfs bezaek van een paar vreemde snaeshanen wel gezellig vind.
D...dat neem ik niet!
Kam nu maar, heer Ollie. Straks kunnen we hem uitleggen hae de vark in de steel zit.

Ach, wat ziet alles er vreselijk uit. Ik ben blij dat mijn goede vader zijn geliefd kasteel zo niet hoeft te zien.
Uw goede vader? Wel, wel. Er lopen in deze buurt heel wot vreemde lieden rond, maar jullie zijn wel héél zonderling.
Ja, dat vonden ze in de stad ook. Daarom zijn we weggestuurd, ziet u! Bent u zelf eigenlijk ook... eh...
Of ik zonderling ben, bedoel je? Nee, hoor! Ik ben geleerde en ik woon buiten de stad omdat ik dikwijls gevaarlijke proeven neem.
Gevoarlijke proeven in Bommelstein? Ook dat nog! Ach, wat is deze tijd toch vreselijk!
Jaja! Dat wordt meer gezegd, maar niemand is oait bereid zich naar een andere tijd te laten sturen.
Nou, maar wij wel, hoor!
Je meent 't?
Jo heus! Wij zijn per ongeluk duizend jaar in de tijd vooruit gegaon, ziet u! Het zot zo heer Bommel wilde een nieuw uitzicht hebben en toen kwom de glozenier. En toen...
en Tom Poes verbaosde de geleerde met zijn ongewoon avontuurlijke verhaal.
Zo'n vreemde geschiedenis heb ik nog nooit gehoord! Maar ik kan jullie misschien wel helpen. Kom maar eens mee...
De geleerde voerde zijn gasten naar zijn laboratorium...

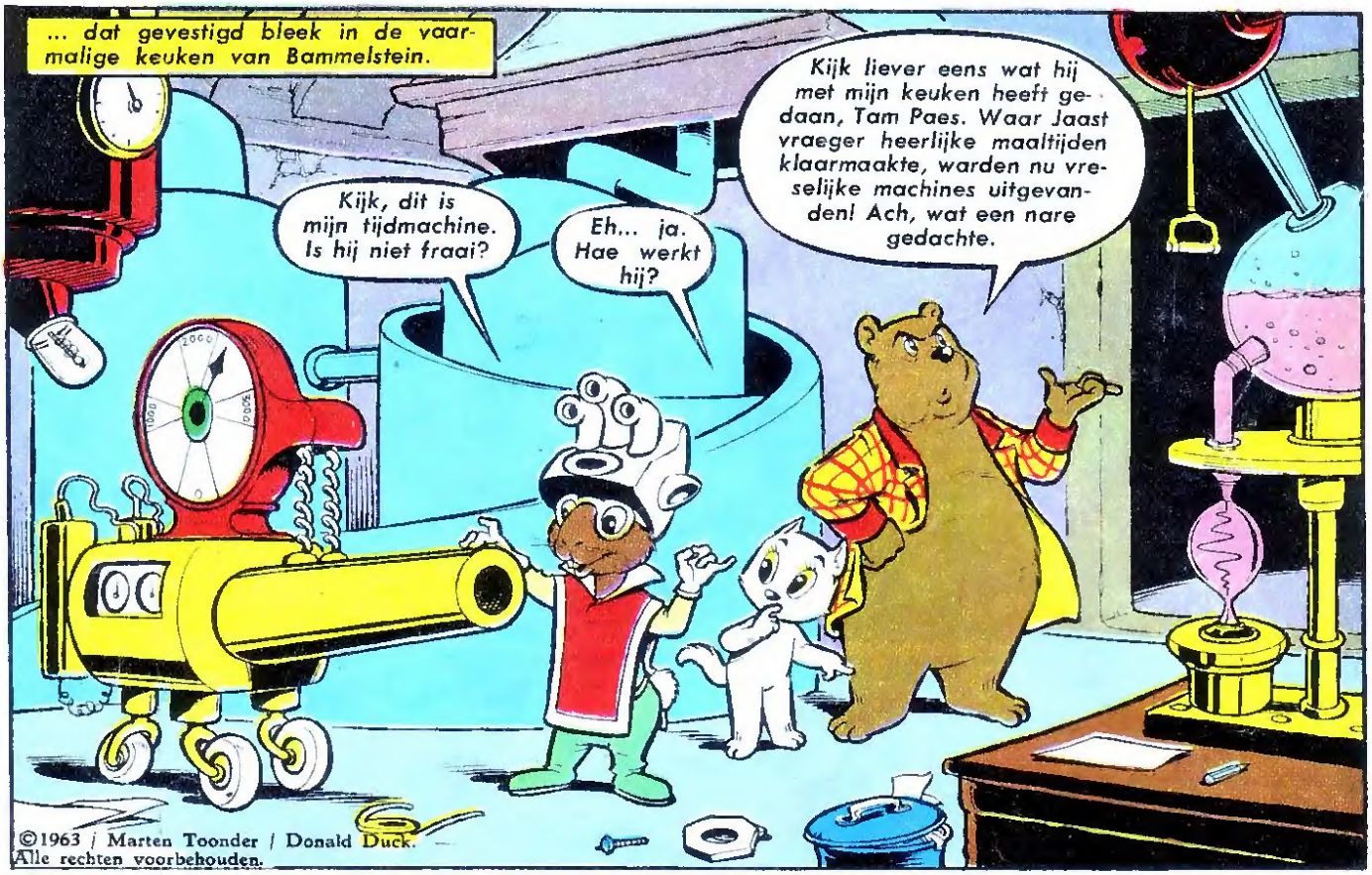

DONALD DUCK - Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. Nederland: Stadhouderskade 85. Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020-731361. Giro 119.131 (alleen voor postabonnementen à f 3,25 per 13 nummers). Prijs 35 ct., per week 25 ct. België: De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24. Berchem-Antwerpen. Telefoon 396164. P.C.R. 86491. - Prijs 6 frank.
Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan. © 1963 Walt Disney Productions.